

(Sopron a „hűség városa”- belvárosi utcakép háttérben a Tűztoronnyal)

Évből évbe lépve

„Simon így felelt: Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálót” - Lukács evangéliuma 5,5

Régi hagyomány, hogy az újesztendő első napjaiban 'Boldog Újévet' kívánva köszöntjük egymást. Kedves szokás ez, mert a boldogság kívánása már magában is gazdagítja az ember lelkét. Ugyanakkor tegyük fel a kérdést, hogy ha nem akarjuk, hogy ez a kívánság csupán egy elcsépelet frázis maradjon, akkor vajon mi teheti boldoggá az újesztendőt? Vallom, hogy mindenek előtt az Örökkévaló felé forduló hit és bizalom.

A jól ismert bibliai történet szerint szomorú reggelre ébredtek ezek a halászok. Csüggedten és aggodalommal nézték a felkelő napot. Ott álltak a tó partján és szomorúan mosogatták az eredménytelen halászat miatt üresen maradt hálóikat. Hiába fáradoztak egész éjszaka, munkájuk gyümölcstelen és haszontalan maradt. Valószínűleg zúgolódtak is hangosan vagy csak magukban morogva, mert nekik a halászat nem valamiféle passzió volt, hanem kemény és

veszélyes munka, mely a mindennapi kenyeret, családjaik szerény megélhetését jelentette. Ezért hát csalódottak, csüggedtek és kilátástalanok voltak.

Viszont ez az emberileg sikertelen helyzet kegyelmi állapotá vált, mely alkalmassá tette őket valami újnak a befogadására és megélésére. Az eredménytelen halászat alkalmassá tette Pétert Jézus szavának meghallására és arra a „mégis” mozdulatra, mellyel a hálókát újra kivetette, és amelynek következményeként aztán megtapasztalhatta a bőséges halfogást.

Sokszor látjuk a fordítottját, amikor a látszólag boldog és sikeres élet mélyén az értelmetlenség szakadécai tátongnak. Anyagiakkal és társadalmi pozíciókkal való büszkélkedés, mely mögött hamar feltárul a kiüresedett, kiégett, értelmetlenné vált élet. Mert a látszólag és felszínen sikeres élet hit nélkül, az Örökkévaló jelenléte nélkül nem hordozza az áldást. Ahogy azt a Zsoltáros írja: „*Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.*” (Zsoltár 127,1) Ha az Úr nincs jelen az életünkben, akkor az lehet látszólagosan sikeres, de nem lehet áldott élet. Ezért az a bizonyos „mégis” szócska, amely egykor Péter száját elhagyta ott a Genezáret-tó partján, legyen a mi hitünknek, Istenbe vetett bizodal munknak is drága szavává.

Azt, hogy kire mi vár az újévben, senki nem tudhatja. Bánat és fájdalom vagy derű és öröm lesz-e az osztályrészünk? Vajon mi van arra a lapra felírva, melynek a neve: 2021? Az van-e feljegyezve, hogy ”vége” vagy az, hogy még „folytatás következik”. Nyilván sokaknak egyik, sokaknak a másik, de nem tudhatjuk, hogy személy szerint kinek mi. Talán sokszor üres kezű csalódott és kilátástalan élethelyzetű halászokként kell majd megállnunk, mint akkor és ott Péternek és társainak. De bárhogyan is legyünk, bármit is hozzon a holnap és az újesztendő, az a „mégis” legyen ott a szívünkben.

Éppen ezért újévi bizonytalanságokon, hamis biztonságkereséseken és kedélyes köszöntéseken túl, had járja át szívünket újévi bizonyosságként leginkább az az Istenbe kapaszkodó „mégis”, mely tudja és vallja, hogy „*sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.*” (Római levél 8,38-39)

Így kívánom, hogy a reánk köszönő újév legyen Isten kegyelmes szeretetének jelenlétében az áldásnak és békességnek gazdag új esztendejévé Mindnyájunk számára!

(Dr. Pőcze István)